До пресвітлого професора
Університету Київського
Ясновельможного пана
Володимира Антоновича
Від братчиків цеха писательського
У таку ж Київі працюючих
При унижоннім поклоні
Прудко дедукованная.

Преч з душі нашої смутки уступуйте,
Слези й ляменти серця не турбуйте:
Юж єсть весели, ах, досить стогнання,
Преч нарікання!
Радійте, браття, пиїти й віршомази,
Готуйте в дари срібло й гал мази:
Кінець вже вашим бідам окрутним
І плачам смутним.
Ви, романтисти, пишіть вже сміло,
Гімни гукайте по стогонах мило:
Що ж то за радість в Російськім Сіоні,
В Київській Зоні.
Муж бо великий, повний науки
Рачив простягти до нас свої руки.
О часе вдячний! О літа святиї,
Дні золотиї!
Годі однині нам, темним, блукати,
В архівах страшних правди шукати:
Професор ясний дасть всім рятунку
По злим фрасунку 1.
Чи то про книжки, чи про папери,
Всім одчиняє ласкаво він двері,
Дає рятунок нашій оздобі
В мізерній добі!

По всему світі відомо здавна,
Що нас тримає рука та славна,
В працях одважних, котра вспирає 2,
Русь украшає.
Тебе, вельможний, віршом вітаю,
До тебе з плачем, з жалю волаю:
Не дай загинуть хрещеній доні
В Київській Зоні.
Мої шпаргали з тиждень вакують 3,
Атрамент й пера тяжко сумують:
Писать без книжки не маю сили
Петра Могили!
Тобі вже долю свою доручаю,
Книжки з жагою прагну, чекаю,
О ясний професоре, будь мні Атлантом,
Будь Адамантом!
Батько цехмейстер Тебе віншує
З святом великим й поклон дарує,
Я ж буду славить в цілим стороці
На кожнім кроці!
Пакуй же, пане, многія літа,
Од схода сонця по захід світа,
Жий многолітнє: ти наша заслона,
Тарча 4 й корона.

Віршу цю слізну довго складала,
Панської ласки за ню сподівала,
Коли ж ця вірша не буде мила —
Звонпить Людмила!!
Року Божого од народження
Панського 1896 березоля 16.
Писано в місті Київі рукою власною.